

[Statsministeren]

bidrager ekstraordinært. Det, vi taler om, er en beløbsstørrelse, som svarer nogenlunde til et par procent af porteføljen. Det er et stort beløb for statskassen, det hjælper til stramningen, men i forhold til den portefølje, som indgår i den samlede pensions- og livsforsikringsopsparing m.v., er det til at bære. Jeg mener, det er rimeligt.

På ét område er jeg meget enig med hr. Heinesen. Når hr. Heinesen fremhæver, at 1983 nok bliver et hårdt år for beskæftigelsen i Danmark, tror jeg, at han har ret. Det bliver det, og det ville det blive under alle omstændigheder, uanset regeringsfarve og uanset økonomisk politik.

Men jeg tror, den socialdemokratiske ordfører forbiser tre væsentlige ting: for det første, at det økonomiske omslag, vi lægger op til med regeringens politik, er forudsætningen for overhovedet realistisk at kunne håbe, at vi en dag får en lavere dansk indlandsrente. For vi gør os en meget stor anstrengelse for at bekæmpe underskuddet i statsfinanserne og også for at få betalingsbalanceunderskuddet bragt til fald. Det er det, vor politik går ud på. Lykkes denne politik, vil vi før eller senere møde de forudsætninger, som kan få Nationalbanken til på forsvarlig vis at sætte rentefoden ned, og det kan blive af den største betydning for investeringer, for ny beskæftigelse, for forøget aktivitet ude i vores virksomheder. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at vi føler os overbevist om, at det forslag, vi har stillet om fradrag for vedligeholdelse og forbedringer af vore boliger, vil få tusinder af håndværkere i sving. Det er svært at skønne nøjagtig hvor mange, men jeg tror, at befolkningen vil tage imod dette tilbud, især fordi det gælder i 2 år; der er ingen garanti for, at det løber videre. Mit eget skøn vil være, at det kan få mellem 10.000 og 15.000 håndværkere sat i arbejde. Det er nu ikke uden betydning, og i den forbindelse er det helt afgørende, at regeringen har udformet sit forslag, så det gælder både for ejere og lejere. Jeg mener også, det er en god løsning, og vi håber, det vil tiltale et flertal i folketinget, at fradraget beregnes på samme måde, som når man trækker personfradrag fra i selve skatten, altså tæller ens både for høje indkomster og for lavere indkomster.

Den tredje ting, jeg vil nævne, som kan bidrage til højere beskæftigelse, er de tanker,

vi har redegjort for i åbningstalen, om, at regeringen, når grundlaget for vor økonomiske politik i de nærmeste uger er ført igennem, vil forelægge en plan for investeringsfremme, hvor vi vil prøve alle muligheder af for at få fremskyndet investeringer, som det danske samfund alligevel står over for inden for de næste 10 år, så de finder sted så hurtigt som overhovedet muligt.

Det store indgreb omkring lønningerne har vi også vore betænkeligheder ved. Vi er da ikke begejstrede for det. Vi synes da ikke, det er morsomt. Det er ikke af lyst, vi foretager et sådant indgreb. Også vi har den opfattelse, at det er bedst, hvis parterne på arbejdsmarkedet kunne tilrettelægge lønudviklingen, så vi havde garanti for, at Danmark ikke på grund af en for kraftig lønudvikling mistede beskæftigelse.

Der er jo mange gange opfordret til løntilbageholdenhed, men hvis vi ser på udviklingen i tiåret 1970-1980, er der faktisk kun ét eneste år, hvor man kan sige, at lønstigningerne i Danmark lå lige i underkanten af, hvad de var i de lande, vi konkurrerer med. Nu kommer jeg så til at give den forrige regering en fortjent kompliment. Det var nemlig året 1980. Da havde vi en god lønudvikling i Danmark, men så må jeg jo også føje til, at vi fik den, især fordi der blev foretaget indgreb over for lønningerne i december 1979. I alle de andre år løb vi foran, og i nogle år endda meget, og i gennemsnit for de 10 år kan vi jo konstatere, at vi i Danmark har haft en lønstigning på ca. 14,2 pct., mens vore konkurrenter havde en gennemsnitlig lønstigning på kun 11,2 pct., altså en forskel på i gennemsnit 3 pct. om året, og når det opleves over et tiår, betyder det, at Danmark gennem dette tiår erhvervsmæssigt og beskæftigelsesmæssigt blev stillet alt for dårligt.

Der er megen værdi i, at parterne på arbejdsmarkedet selv slutter deres aftaler. Det er det bedste, og det giver nok også mere respekt for aftalerne. Det giver muligvis også mere ro på arbejdsmarkedet. Det har vi fuld forståelse for. Vi undervurderer det ikke. Men hvis prisen er, at vi år efter år underminerer vore arbejdspladsers konkurrenceevne, er det for dyrt købt, og så er det nødvendigt at gribe ind. Regeringens vurdering er den, at dansk økonomi nu er kørt så langt ud, at der må en ekstraordinær indgrebspolitik til. Det er beklageligt, men det er nødvendigt, og